

Fővárosi Ítéltábla
22.Pf...../2015/5.

A Fővárosi Ítéltábla

a Wenczel Ügyvédi Iroda (**cím.**, ügyintéző: dr. Wenczel Kristóf ügyvéd) által képviselt
felperes neve (cím) felperesnek

a dr. Böröczky Miklós ügyvéd (**cím**) által képviselt
alperes neve (cím) alperes ellen

biztosítási szerződés teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. január 23. napján meghozott 10.P.23..../2013/38. sorszámú és 39. sorszámú végzéssel kiegészített ítélete ellen a felperes által 41. és 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 269.000 azaz Kétszázhatvankilencezer Ft másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 azaz Kétmillió-ötszázezer Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését összesen 55.380.000 Ft, és annak 2010. november 4. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére biztosítási szerződés teljesítése címén. Előadta, hogy 2004. szeptember 28. napján, mint szerződő és biztosított ... módozatú, ... szerződésszámú ... - Garancia Épület - Lakásbérlemény - és Ingóságbiztosítást kötött az alperessel. A biztosított épület a **cím** ... hrsz.-on nyilvántartott ingatlan volt, melyet az ajánlat saját tulajdonú épületként tüntetett fel. Az ingatlanon lévő vadászház értékét 40.000.000 Ft-ban, a berendezési tárgyak, ingóságok értékét 10.000.000 Ft-ban jelölték meg. A felperes a biztosítási díjat folyamatosan fizette. 2009. december 14-én éjszaka a vadászház a benne lévő ingóságokkal együtt tűzeset miatt megsemmisült, a rendőrségi vizsgálat a tűz keletkezésének okát nem tudta megállapítani. Az alperes a felperes részére kifizetést nem teljesített.

Az ingatlankár tekintetében a felperes igényét 45.380.000 Ft-ban, az ingóságokban bekövetkezett károk vonatkozásában 10.000.000 tökében illetőleg e tökeösszegek után járó késedelmi kamataiban jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy a közte és **személy1** között létrejött tartozáselismerő nyilatkozat és kölcsönszerződés megjelölésű dokumentumban foglaltak alapján az ingatlan vonatkozásában tulajdonosi várományos, a biztosított ingatlan kizárólag az ő pénzéből és finanszírozásában épült. Az ingatlanon a fiának holtig tartó haszonélvezeti joga, illetőleg a felperes és fia kizárólagos tulajdonában álló **cég1**-nek ugyancsak haszonélvezeti joga áll fenn. Mindezek a körülmények megalapozzák a felperes biztosítási érdekét, így a biztosítási szolgáltatásra jogosult.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy a felperesnek nem volt olyan jogos érdeke a vagyontárgy megóvásában, ami alapján a biztosítási szerződést megköthette volna, a szerződés figyelemmel a Ptk. 200. §-ában és 548. §-ában foglaltakra semmis. A vagyontárgy megóvásában a tulajdonos és az ingatlanon hasznélvezeti joggal bíró személyek érdekeltek, a felperesnek ilyen joga az ingatlanon nem áll fenn. A felperes a valósággal ellentétesen eljárva az ingatlant saját tulajdonaként tüntette fel a biztosítási szerződés megkötése során.

Arra az esetre, ha a bíróság a szerződést érvényesnek fogadná el, hivatkozott arra, hogy teljesíteni a szabályzat alapján köteles az alperes, így az ingatlan vonatkozásában csak a tulajdonosnak fizethet. Az ingóságok vonatkozásában előadta, hogy a felperes biztosítottnak minősül, azonban e körben nem igazolta, hogy az ingólistán megjelölt egyes ingóságok valóban a tulajdonát képezték, azok az ingatlanban voltak a káresemény időpontjában, és nem igazolta azok kárkori értékét sem. Az ingatlan tekintetében pedig vitatta, hogy a felperes a 2013. szeptember hónapra megállapított újjáépítési költsége lenne jogosult.

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.500.000 Ft kereseti illetéket az államnak külön felhívásra fizessen meg, továbbá 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 508.000 Ft perköltséget. Rendelkezett arról, hogy az eljárás során felmerült 46.990 Ft tolmácsolási díjat az állam viseli.

Ítélete indokolása szerint a keresetet a Ptk. 200. § (2) bekezdésére, 536. § (1) bekezdésére és 548. §-ára figyelemmel bírálta el. Rögzítette, hogy az Épület - és Ingóság Alapbiztosítási Szabályzat I. Biztosítottak 1. pontja alapján a biztosítási szerződést az kötheti meg, aki a vagyontárgy megóvásában érdekelt, vagy a biztosítást ilyen személy javára köti meg (biztosított). A 2. pont értelmében a szabályzat alapján biztosított a 2.1. pont szerint épületek, lakások biztosítása esetén a tulajdonos és a tulajdonostársak tulajdoni hányaduk arányában, a 2.3. pont szerint pedig ingóságok biztosítása esetén a kötvényen név szerint feltüntetett személy. A 3. pont rendelkezik arról, hogy a biztosító szolgáltatására a biztosított jogosult.

A bíróság rámutatott arra, hogy az érdekeltek köre nem szűkül le a tulajdonosokra, e körbe tartozik mindenki, aki valamilyen módon hátrányos helyzetbe kerül a vagyontárgy elpusztulása vagy értékcsökkenése folytán. Ugyanakkor nem létező jogszerű érdekhez nem fűződik a biztosító részéről szolgáltatási kötelezettség. Az érdekeltségnek a jogszerű érdekeltségen túlmenő tág értelmezése azt jelentené, hogy a biztosító az érdekeltség tényleges fennállása nélkül is szolgáltatni volna köteles.

Az elsőfokú bíróság utalt a felperes személyes meghallgatására, melyben arra hivatkozott, hogy az ajánlatkor jelezte, hogy még nem tulajdonos, de az ingatlant a nevére fogják írni, a szerződést abban a tudatban kötötte, hogy bármi történik, ő a biztosított.

Állította, hogy az érdekeltsége fennállt, hiszen a teljes építkezést saját vagyonából finanszírozta, téves ügyvédi tanácsadás folytán került az ingatlan **személy1** nevére, de a megállapodásuk lényege az volt, hogy az ingatlan átkerül az ő nevére.

Az elsőfokú bíróság utalt továbbá **személy2** üzletkötő és **személy3** tanúvallomásaira, a tanúk között lefolytatott szembesítésre, és arra, hogy ennek során annak a körülménynek a tisztázása, hogy elhangzott-e az a szerződés megkötésekor, hogy a felperes nem tulajdonos, így köthet-e szerződést, ha igen, kinek fizet a biztosító, nem vezetett eredményre. Utalt továbbá a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI..../2012/8. számú ítéletének indokolásában foglaltakra, valamint a felperesnek a **település1**i Törvényszék előtt 4.P.20..../2012/26. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt vallomására, melyek aggálytalanul alátámasztották, hogy a felperes tudatában volt annak, hogy a perbeli ingatlan nincs a nevéen, hiába tekinti magát tulajdonosnak, a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján mezőgazdasági ingatlanok tulajdonjogát nem szerezheti meg. A felperes és

személy1 között 2002. augusztus 5. napján megkötött tartozási elismervény- kölcsönszerződés megnevezésű megállapodás éppen arra szolgál biztosítékkul, hogy az ingatlanok tulajdonjogát és használatát biztosítsa a felperes, illetve a fia és a cég javára azzal, hogy a jogszabályi akadály elhárulását követően az ingatlanok a felperes tulajdonába kerüljenek, de ennek időpontja teljesen bizonytalan. A felperes a perbeli ingatlannak sosem volt tulajdonosa, javára haszonélvezeti jog alapítására nem került sor. A vagyontárgy megóvásában való érdekeltséget a fia és a cég javára bejegyzett haszonélvezeti jog nem alapozza meg. Sem az ajánlat megtételekor, és jelenleg sincs a felperesnek érdekeltsége a vagyontárgy megóvásában, mert kétséges, hogy annak tulajdonjogát a fia, vagy a cég megszerezheti. Ennek hiányában a vele szerződő **személy1**tal a megállapodásban foglaltak szerint számolhat el, amely pénzkövetelést foglal magában.

Mindezek mérlegelésével a bíróság az alperes érvénytelenségi kifogását elfogadta, a biztosítási szerződés érvénytelenségét figyelembe vette, így arra a felperes jogot nem alapíthat. Ugyanakkor álláspontja szerint érvényes biztosítási szerződés esetén sem igényelhetné az épületkárt, mivel a biztosított nem ő, hanem **személy1**, az ingatlan tulajdonosa.

Az ingóságok vonatkozásában a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy a tüzeset időpontjában **személy1**nak az ingatlanban ingósága nem volt. Ennek ellentmondott az illetékes önkormányzat 2009. november 5-i határozatának indokolása, továbbá a felperes 2010. november 12-én kelt, a PSZÁF-hez írt levelében foglaltak.

A káresemény bekövetkezését közvetlenül követően készült ingólista és a **település2**i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya által meghozott .../1258/2009/bü. számú határozatban szereplő igazságügyi szakértői vélemény a perben nem volt beszerezhető az iratok időközbeni selejtezésére figyelemmel. A felperes által 32/F/1. alatt csatolt ingólista meghaladta az általa követelt 10.000.000 Ft-ot, de az ingólista alapján az egyes vagyontárgyak nem is beazonosíthatóak, a tulajdonjog fennállására és arra, hogy azok a káresemény időpontjában az ingatlanban voltak, a felperes értékelhető bizonyítékot nem csatolt. **személy3** vallomása és a csatolt fényképfelvételek ezeket a körülményeket kétséget kizáróan nem igazolták.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített, a szerződés jogszabályba ütközésére alapított semmisségi ok nem áll fenn, továbbá kifogásolta azt is, hogy a semmisség megállapításához az elsőfokú bíróság ítélete nem fűzött jogkövetkezményt. Utalt arra, hogy az eredeti állapot helyreállítását a jog kizárja, az érvényessé nyilvánítás, mint jogkövetkezmény pedig lényegében a felperesi kereseti kérelemmel azonos jogkövetkezményt eredményezne. Fellebbezése részletes indokolásában kifogásolta azt az ítéleti megállapítást, miszerint a felperes ugyan tulajdonosi szerepben lépett fel, azonban tulajdonszerzésének jogszabályi akadálya volt. Ezzel szemben tény, hogy a felperes, mint Magyarországon letelepedett őstermelő, a hatályos jogszabályok szerint mezőgazdasági ingatlan tulajdonjogát megszerezhetette és meg is szerezte. Ezt a fellebbezéshez is csatolt, illetőleg az ún. kölcsönperben szereplő hatósági igazolás alátámasztja. A tárgyalás során nem merült fel, és alperes sem hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben tulajdonszerzési korlátozás vagy tilalom állt volna fenn. Emiatt az ítélet ezzel kapcsolatos megállapításai tévesek.

Az elsőfokú bíróság a jogszabályba ütközést, mint semmisségi okot elsősorban a felperesi tulajdonszerzési tilalomra, mint téves feltevésre alapozta, erre vonatkozóan azonban alperes részéről nyilatkozat nem merült fel, a felperesi képviselő pedig a jogszerű tulajdonszerzési képességet a tárgyaláson a perbeli ingatlan vonatkozásában rögzítette.

Felperes hangsúlyozta, hogy közte és **személy1** között egy élettársi szintet el nem érő érzelmi közösség állt fenn, és a sajátos tulajdonosi haszonélvezeti konstrukciónak e viszony pénzügyi, gazdasági keretei kialakítása volt az indoka, nem pedig a jogszabályok megkerülése. Ily módon felperes a törvényben és az alperesi biztosítási szabályzatban megkövetelt biztosítási érdekekkel

jogszerűen rendelkezett, ezzel kapcsolatban a 2013. szeptember 13-i előkészítő irat részletes érvelést tartalmaz. Utalt arra is, hogy az érvénytelenség okának a biztosítási szerződés megkötésének időpontjában kellett volna fennállnia, ebben az időpontban azonban felperes és **személy1** tulajdonos olyan párkapcsolatban éltek, mely ha a családjogi elismertség szintjét nem is érte el, de gazdasági és érzelmi érdekközösséget létrehívott, azaz felperes biztosítási érdekét a biztosítási szerződés időpontjában fennálló párkapcsolata is megalapozza.

Felperes kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felülvizsgálata során különös tekintettel vizsgálja, melyek azok a tények, amelyek a tévedés, megtévesztés körében lennének értékelhetőek, és melyek, amelyek a jogszabályba ütközésre, mint semmisségi okra vonatkoznak. Kiemelte, hogy felperes jogszerűen szerezhetett tulajdonjogot a biztosított ingatlanon, a biztosítási tárgy megóvásában jogszerű és közvetlen érdeke volt, ezen érdekeket a becsatolt megállapodások, váltók, engedményezési szerződés és a felek előadása, valamint a tanúvallomások egyértelműen bizonyítják.

Az ingóságok vonatkozásában hangsúlyozta, hogy felperes közokiratnak minősülő rendőrségi jegyzőkönyvvel támasztotta alá igényét. A haszonélvezeti jog és használati jog alapján az ingatlanban megsemmisült ingóságok tulajdonjogának tekintetében felperes mellett törvényi vélelem áll, e körben felperest nem terheli bizonyítási teher. Az ingóságokról mind felperes, mind pedig **személy3** az elvárhatóság és életszerűség keretein belül egybehangzóan nyilatkoztak, az összértéket pedig az alperes is rögzítette a biztosítási szerződésben.

Figyelemmel arra, hogy a felperes az ingatlan birtokából jogszerűtlenül kiesett, a megsemmisült ingóságok vonatkozásában az elvárhatóság és a jóhiszeműség követelményeire figyelemmel annak megfelelően bizonyított.

A felperes kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását a keresetnek megfelelően, és az alperes kötelezését mind az ingatlan, mind az ingóságok utáni biztosítási összeg megfizetésére. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására. Harmadlagosan, amennyiben a szerződés érvénytelenségét mégis megalapozottnak találná a bíróság, úgy a vonatkozó érvénytelenségi jogkövetkezmények közül az érvényessé nyilvánítást kérte alkalmazni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Bejelentette, egyben a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága .../445 számú végzésével igazolta, hogy az alperes cégneve 2015. július 1. napján **alperes neve-re**, székhelye **cím** számra változott.

A másodfokú bíróság teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak - figyelemmel a Pp. 228. § (4) bekezdésére - nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett része.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes biztosítási szerződés teljesítése iránt indított pert az alperessel szemben. Az alperes e követeléssel szemben azzal védekezett, hogy a felperes és közte létrejött biztosítási szerződés semmis, mert a felperesnek nem állt fenn biztosítási érdeke annak megkötésére.

A Ptk. 548. §-a értelmében vagyontárgybiztosítási szerződést csak azt köthet, aki a vagyontárgy megóvásában érdekelt, vagy aki a szerződést érdekelt személy javára köti meg.

Minthogy a felperes a biztosítási ajánlat szerint saját javára kívánta megkötni a szerződést, azt kell vizsgálni e rendelkezés alapján, érdekeltnek minősíthető-e az ingatlan és az ingók tekintetében, azok megóvása vonatkozásában. Ez nem szubjektív megítélés kérdése, azaz nem az irányadó, hogy a felperes minek tekintette magát. Felperesnek ezért valamilyen valós jogi érdekeltséget kell ahhoz igazolnia, hogy a szerződést jogosult volt szerződőként és biztosítottként megkötni. E tekintetben a

bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte a perben. Az ingatlan vonatkozásában ezt a jogi érdekeltséget megalapozhatja pl. a tulajdonjog, ami a jelen esetben nem a felperest illette, hiszen az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonos nem ő, hanem **személy1** volt. Megalapozhatja továbbá haszonélvezeti jog is, de a felperes esetében ennek fennállása sem állapítható meg, mert az ingatlan-nyilvántartásba haszonélvezőként **személy4**, illetőleg a **cég1** nyert bejegyzést. A **cég1**, mint cég elkülönült jogi személyiséggel rendelkezik, így nem jelent közvetlen és a biztosítási szerződés megkötésére alapot adó jogi érdekeltséget önmagában az, hogy a felperes is tagja volt ennek a kft-nek. Egyéb, az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jog vagy tény sem alapozza meg a felperes érdekeltségét a jelenleg rendelkezésre álló peradatok szerint.

Azt, hogy felperesnek fennállt-e a törvény által megkívánt érdekeltsége a vagyonszerzési szerződés megkötésére, az ügyletkötés időpontjára vonatkoztatva kell vizsgálni a perben. Azonban semmilyen olyan igazolt, tulajdoni várománya nem volt ebben az időpontban a felperesnek, ami alapot adott volna számára a biztosítási szerződés megkötésére. A per anyagában rendelkezésre áll a 2002. augusztus 5-i keltezésű „Tartozási elismervény - Kölcsönszerződés” megnevezésű okirat, amelyben a következő szerepel: „... Amennyiben a törvényi előírások egy tulajdonjog átruházásra adottak, a minden telek (az iratban több telek van felsorolva, köztük a perbeli ingatlan is) **személy4**-ra, mint jogutódra száll át költségmentesen”. A „Kiegészítő megállapodás a meghatalmazásomhoz okirat sorszáma ...”, kelte 2001. augusztus 13. ... közjegyző” megnevezésű másik okirattal pedig **személy4** a biztosítási szerződés megkötését követően, 2006. február 15-én nyilatkozott akként, hogy a perbeli ingatlanra vonatkozó megállapodásból eredő követeléseket átruházza a felperesre. Ezek az iratok tehát a biztosítási szerződés megkötésének időpontjára vonatkoztatva az említett tulajdoni várományt nem támasztják alá a felperes részéről. A birtokvédelmi eljárás és az ahhoz kapcsolódó peres eljárás az ingatlan haszonélvezői és az ingatlan tulajdonosa között folyt, azok tárgya tehát nem felperes birtokláshoz való joga volt. A másodfokú bíróság megítélése szerint ezért nincs olyan a Ptk. 548. §-a szerinti vagyontárgy megóvásában való jogi érdekeltség igazolva az ügyben, ami alapot adott volna a felperes számára ennek a szerződésnek a megkötésére. Mivel csak ilyen személy köthet a törvény kategorikus rendelkezése folytán vagyonszerzési szerződést, a másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság azon következtetésével, mely szerint a felperes alperessel kötött ingatlanbiztosítási szerződése - a biztosítási szerződésnek az ingatlanra vonatkozó része tekintetében - a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján, mint jogszabályba ütköző, semmisnek minősül. Nem annak van jelentősége, hogy a felperes esetlegesen az akkori, vagy akár a mostani rendelkezések szerint szerezhette-e Magyarországon ingatlan tulajdont vagy sem, hanem annak, hogy a vagyontárgy megóvására való érdekeltsége az ügyletkötés idején jogi értelemben véve hiányzott, nem igazolt.

A biztosítási szerződés e tekintetben részlegesen minősül érvénytelennek. A felperes arra alappal hivatkozott, hogy a szerződés fogyasztói szerződésnek minősülne, ilyen módon a Ptk. 239. § (2) bekezdése az irányadó, mely szerint fogyasztói szerződés - részbeni érvénytelensége esetén - csak akkor dől meg, ha a szerződés az érvénytelen rész nélkül nem teljesíthető.

Az ingókra vonatkozó rész tekintetében azonban nem merül fel az, hogy ne lenne teljesíthető ezen ok miatt, és az az ingók vonatkozásában a felperes az alperesi biztosítási szabályzat I.2.3.a. pontja értelmében mindenképpen biztosítottak minősül, mert ez esetben a kötvényen feltüntetett személyt kell annak tekintetni.

A felperesnek azonban az alperes vitatásával szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perben azt kellett bizonyítania, hogy a bírósági eljárásban benyújtott ingólistán feltüntetett ingóságok a tüzeset idején az ingatlanban voltak, és a tüzeset folytán károsodtak. Tény, hogy a felperes az alperesi biztosítótársaságnak a pert megelőzően nem adott le ilyen ingólistát. A rendőrséghez benyújtott lista ma már nem fellelhető az iratok selejtezése folytán, így az sem állapítható meg, hogy a rendőrségi határozatban megjelöltösszegezés a tárgyszakértői vélemény tekintetében milyen ingókhoz kapcsolódik, az az ingó mennyiség, amit a tárgyszakértő a rendőrségi eljárásban vizsgált,

megegyezik-e a perben becsatolt ingólistán feltüntetett ingóságokkal. Mindez a rendőrségi iratok hiányában azonosíthatatlan. A felperes által meghallgatni kért **személy3** tanú esetében a tanú maga is elmondta azt, hogy 2009. október elején járt utoljára az ingatlanban, az ott kialakult viszonyok miatt még a falut is elkerülte a továbbiakban. Emellett a periratok közt megtalálható a felperesi képviselőnek a PSZÁF-hoz intézett levele, amely azt tartalmazza, hogy 2009. október 27-én **személy1** emberei kiűritették az ingatlant. Ilyen peradatok mellett önmagában **személy3** nyilatkozata arra vonatkozóan, hogy korábban látott ilyen ingókat az ingatlanban, azokat a felperes hozta, valamint a perben becsatolt fényképfelvételek nem elégségesek annak megállapításához, hogy ténylegesen mely ingóságokban következtek be károk, és ezért milyen összeg illetheti meg a szerződés rendelkezései alapján a felperest.

A felperes keresete szerződés teljesítésére irányult, így erről kellett a bíróságnak döntenie az ingatlan tekintetében. Az érvénytelenség körében az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy emiatt a szerződésre jogot alapítani nem lehet, így ez a körülmény a kereset elutasítására kell, hogy vezessen. Olyan érvénytelenségi jogkövetkezmény a másodfokú bíróság megítélése szerint nem alkalmazható, ami ennek ellenére mégis a kereset teljesítését eredményezné. Ezért nem látott a felperes egyéb igényeinek teljesítésére sem lehetőséget.

A másodfokú bíróság mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a fenti a kiegészítésekkel és kiemelésekkel a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelheti perköltségei megtérítését az alperestől, és meg kell fizetnie az alperes másodfokú perköltségét, amit a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazásával nem csupán a pertárgy értékre, de a kifejtett tevékenységre is figyelemmel mérlegeléssel határozott meg, és a 4/A. § értelmében áfával növelt összegben ítélte meg. Ugyancsak figyelembe vette alperes javára perköltségként a 15.000 Ft-os másodfokú útiköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetékről történő rendelkezés pedig az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 74. § (3) bekezdésére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. február 4.

dr. Csepinszky Andrea s. k.
a tanács elnöke

dr. Klicsúné dr. Sólyom Livia s. k. . Pávlisz Beatrix
előadó bíró Hajnalka s. k. bíró

A kiadmány hitelül: